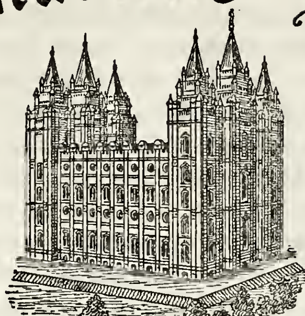
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 12	15 Juni 1905	54 Aargang

Fred være med dette Hus!

Kjære Læser! Overbringeren af denne Traktat* er en af Gud kaldet og udsendt Tjener — en af Kristus bemyndiget Repræsentant. Med Frelserens Ord: „Fred være med dette Hus!" træder han over Deres Dørtærskel. Han har Fuldmagt til at forkynde det „evige Evangelium" — Frelserens rene og sande Budskab, som er kommet tilbage — og til at foretage de Embedshandlinger, som ere forordnede i dette Evangelium. Hvor han velsigner, og hvor han bringer denne Fred, der vil Velsignelsen og Freden blive, saafremt de, til hvem han bringer Velsignelsen og Freden, høre til „Fredens Børn" eller berede sig til at modtage Fredens og Frihedens Velsignelser.

I det niende og tiende Kapitel af Lukas' Evangelium læse vi, hvorledes Frelseren udsendte sine tolv Disciple og de halvfjerdsindstyve Ældster, for at de skulde forkynde hans Ord for Menneskene paa de forskjellige Steder, og han gav dem Herredømme over Uaander og Magt til at helbrede de Syge osv. „Han kaldte sine tolv Disciple tilsammen og gav dem Magt og Myndighed over alle Djævle og til at helbrede Sygdomme, og sendte dem ud at prædike Guds Rige og at helbrede de Syge. Og han sagde til dem: tager Intet med paa Vejen, hverken Stave, ej heller Randsel, ej heller Brød, ej heller Penge, ej heller skal hver have to Kjortler. Og i hvilket Hus I gaa ind, bliver der, og drager derfra bort. Og hvorsomhelst de ikke ville annamme eder, gaar ud af den Stad, og afryster endog Støvet af eders Fødder til et Vidnesbyrd imod dem." (Lukas 9: 1—5.)

* Denne Traktat vil udkomme i den skandinaviske Mission.

I det næste Kapitel vil Læseren bemærke følgende om Udsendelsen af de „halvfjerdsindstyve Disciple": „Derefter beskikkede Herren og halvfjerdsindstyve Andre og sendte dem ud to og to for sig, til hver Stad og hvert Sted, hvorhen han selv vilde komme"; og videre: „Gaar bort! Se, jeg sender eder som Lam midt iblandt Ulve . . . Men hvor som I komme ind i et Hus, der siger først: Fred være med dette Hus. Og er der sammesteds et Fredens Barn, skal eders Fred hvile paa ham; men er der ingen, da skal den vende til eder igjen. Men bliver i det samme Hus, æder og drikker, hvad de have; thi en Arbejder er sin Løn værd . . . . Og hvor I komme ind i en Stad og de annamme eder, da æder, hvad eder foresættes; og helbreder de Syge, som deri ere, og siger til dem: Guds Rige er kommet nær til eder. Men hvor I komme ind i en Stad, og de ikke annamme eder, da gaar ud paa dens Gader og siger: vi afstryge for eder endog det Støv, som hænger ved os af eders Stad; dog skulle I vide dette, at Guds Rige har været nær hos eder . . . Hvo, som eder hører, hører mig, og hvo, som eder foragter, foragter mig, men hvo mig foragter, foragter den, som mig udsendte." (Lukas 10: 1—16.)

Under lignende Omstændigheder og udrustet med samme Myndighed komme disse Mænd til Dem for at prædike Herrens Ord og Guds Rige, der bringer Lykke, Fred og Kundskab til ethvert Menneske, som viser Tro og Lydighed mod dette Riges Regjeringsprinciper, og giver Mennesket „det evige Liv", naar det viser sig trofast mod „Rigets" Love.

Idet en af disse Herrens Disciple eller Ældster (1 Peter 5: 1; Jakob 5: 14) kommer med denne Traktat til Dem, er det ikke hans Hensigt at angribe den Tro, De nu har, eller i det Hele taget vove at nedrive de religiøse Anskuelser, som ere en Frugt af Deres gode Samvittigheds Bydende. Alle betænksomme Læsere af Bibelen vide dog, at der kun gives een Vej, som fører til det evige Liv, nemlig den: at kjende den eneste sande Gud og ham, han udsendte, Jesus Kristus; det er „Døren", hvorom Kristus har talet. Derfor siger han ogsaa til de forblindede og selvfølende Farisæere: „Hvo, som ikke gaar ind ad Døren i Faarestien, men stiger andensteds over, han er en Tyv og en Røver." (Joh. Ev. 10 Kap.) „Jeg er Døren", siger Kristus; „dersom Nogen gaar ind ved mig, han skal frelses; og han skal gaa ind og gaa ud og finde Føde." Hvis De ønsker at gaa ind ved Kristus, er det det samme som at betræde den Vej eller følge den Lære, han selv udpegede, og De vil i Pagten med Kristus finde større Frihed end tidligere og blive tilstrækkelig mættet saavel aandeligt som timeligt. Opmærksomme Læser! Hvis De ønsker at gaa ind ad Døren, da følg Hyrdens Røst, naar han kalder ad Dem ved den selvsamme Slags Disciple, som han beskikkede i forrige Dage til denne Hyrdegjerning, og pas vel paa ikke at blive vild-

ledt af de mange fremmede Røster, som ikke ere af Israels Hyrde. De vil let kunne indse, at der i de 18 Aarhundreder, som ere forløbne, siden Kristus vandrede paa Jorden, er lært mange Ting, som kun ere af Menneskene. Ifølge Kristi Ord vil en saadan Lære ikke frelse og lyksaliggjøre Dem; thi han sagde: „Men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud" (Matth. 15: 9).

Vort Formaal med at besøge Dem er at indbyde Dem til at tage Deres Bibel i Haanden og undersøge det ene efter det andet af Guds Riges Regjeringsprinciper og derved afgjøre med Dem selv, om De er kommet ind ad Døren ved Kristus og altsaa er inde paa den rette Vej. Vor Salighed er for kostbar til, at vi uden videre kunne lægge den i Haanden paa en hvilken som helst anden Person. Naar Talen er om jordisk Rigdom, ere vi ikke ligegyldige, men vor evige Salighed eller Frelse i Guds Rige er mere værd end Guld.

Og nu, hvorved skal De forstaa Røsten, og hvad kjendetegner den sande Vej?

For det første skulle vi søge Kirken med den samme Organisation som tidligere Kristi Kirke, og vi skulle ikke ophøre at søge, før vi finde den. Tidligere valgte Herren jævne Mænd, som i Reglen vare ukyndige i Verdens Visdom (se 1 Kor. 1: 18—31), og beskikkede dem til Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, som altid skulde blive i Kirken, indtil vi alle naa til Enighed i samme Tro (se Epheserbrevet 4: 11—14 og 1 Kor. 12: 28), og som i al Ydmyghed prædikede Evangeliet (læs Matth. 10 Kap.). Disse Mænd havde den Gave og Magt at kunne tale i forskjellige Tungemaal, profetere, uddrive Uaander, helbrede Syge osv. (Markus 16: 17—18). Tidligere prædikede Frelseren og hans Disciple, at Menneskene skulde tro paa den eneste sande Gud og ham, han udsendte, Jesus Kristus; derpaa maatte de omvende sig fra deres Daarskaber, som Rigets Love udpege, og endelig lade sig døbe ved Neddykning til Syndernes Forladelse og modtage Retten til den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af den af Herren udsendte Tjener (Ap. Gj. 2: 38—39; Joh. 3: 3—5; Mark. 1: 14—15; Matt. 18: 18). Dette var Kirkens Organisation og Begyndelseslære i tidligere Dage, og der er ikke givet noget som helst Menneske Ret til at foretage Forandringer heri. Men Kristus og hans Disciple saa', at der vilde komme en Tid, da Folk ikke vilde synes om „Guds Riges Evangelium", da der kun vilde være et Gudfrygtighedsskin tilbage af den sande Tro, medens Kraften var bortvejret under et fuldstændigt Frafald. Derfor gave Profeterne forud Løfte om Gjenoprettelsen af alle de Ting, der vare gaaede tabt (Ap. Gj. 3: 19—21; Epheserbrevet 1: 10); derfor modtoge de Aabenbaring fra Gud om Gjengivelsen af „det evige Evangelium" ved en Engel fra Himlen (Joh. Aabenb. 14: 6—7); og netop Jesus forudsagde tydeligt, at da skal dette evige Evangelium eller Guds Riges Evange-

lium blive prædiket til et Vidnesbyrd for alle Folk (Matth. 24: 14), og da skal Enden komme.

Dette Fredsbudskabs Ord skal nu tjene Dem til Vidnesbyrd om, at Gud, Herren, ifølge det bibelske Løfte atter har sendt „det evige Evangelium" til Jorden ved en Engel fra Himlen, og at Kirken formedelst Engles Betjening i 1829 atter er gjenoprettet med Apostle, Profeter, Halvfjerdsindstyve etc., der have samme Magt og Myndighed som paa Jesu Tid, og at Evangeliet i sin Fylde er paa Jorden med alle de Gaver og Velsignelser, som tidligere fandtes i Kristi Kirke. Dette Evangelium forkyndes af disse bemyndigede Budbærere aldeles uden Løn. De ere kaldte bort fra deres Arbejde, ere jævne Mænd og ikke altid oplærte i Verdens Visdom; de kundgjøre, at for at blive salig forlanger Evangeliet af hvert Menneske Tro, Omvendelse, Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, saaledes som det tidligere var Tilfældet. Dette Budskab skal tjene Dem som et Vidnesbyrd om, at Herrens Gjenkomst er nær, og at de Domme og Veer over Verdens Riger, om hvilke Herren taler (Matth. 24 Kap.) som Tegnene paa hans snarlige Gjenkomst, have taget deres Begyndelse og ikke ville ophøre, før det altsammen er opfyldt, og at den eneste Vej — den, Herren har bestemt — til at undgaa disse frygtelige Veer er at følge Herrens Ord og Skikke.

Kjære Læser! Tænk derfor over dette! Er De i Uvished, saa gjør, som Bibelen lærer Dem; bed om Visdom, og De skal modtage den (Jakob 1: 5). Søg, saa skal De finde (Lukas 11: 9—11). Kommer De for denne Sandheds Skyld til at lide Forfølgelser, saa lid dem med Taalmod, indtil Befrielsen kommer. Frelseren siger: „Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres" (Matth. 5: 10).

Endnu et Ord, førend vi skilles: Naar De er overbevist om Sandheden af dette Fredsbudskabs Vidnesbyrd, fald da ikke med Ligegyldighed tilbage til Deres forrige Livs urigtige Ideer, Vaner og falske Traditioner, men vær standhaftig; „thi hvo, som skammer sig ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskenes Søn skamme sig, naar han kommer i sin Herlighed og Faderens og de hellige Engles" (Lukas 9: 26).

Herren velsigne Deres Bøn og Søgen!

Overbringeren af dette Skrift vil gjerne uden noget som helst Vederlag staa til Deres Tjeneste med enhver yderligere Oplysning; De kan ogsaa beredvilligt modtage Oplysninger og Meddelelser om Kirken og „Guds Riges Evangelium", ved at henvende Dem efter nedenstaaende Adresser:

Missionshuset Korsgade 11, **Kjøbenhavn N.** — Borupsgade 12, **Aarhus.** — Nørregade 13, **Aalborg.** — Østerhaugsgade 27, **Christiania.** — Kong Oscarsgade 5, **Bergen.** — Rosenborggade 20, **Trondhjem.**

Generalkonferencens skandinaviske Møde

i Salt Lake City den 9 April 1905.

Da General-Konferencen var sluttet, Søndag Eftermiddag Kl. 4½, samledes omtrent 3000 skandinaviske Sidste-Dages Hellige i Assembly Hall, en mindre Forsamlingsbygning, beliggende paa Tempelpladsen. Paa Forhøjningen saas Præsident A. H. Lund, A. L. Skanchy, Andrew Jenson, Patriark O. N. Liljenquist og mange andre kjendte ledende Brødre af skandinavisk Herkomst, og ved Orgelet var samlet et talrigt og veløvet Sangkor under Ledelse af Ældste Willard Christoffersen. Koret bragte strax Liv i hele den store Forsamling, der rejste sig og staaende deltog i Afsyngelsen af den første Salme. Biskop Eck aabnede med Bøn, hvorefter Sangkoret atter sang en Salme.

Ældste A. L. Skanchy talede dernæst om sin sidste Mission i de skandinaviske Lande, der havde strakt sig over næsten fire Aar. I den Tid havde han forestaaet Opførelsen af Missionshuse med Forsamlingssale i Kjøbenhavn, Christiania og Stockholm; disse havde givet Missionen i de tre nordiske Riger forøget Fremgang og bidraget til at give Missionærerne megen Indflydelse blandt de bedre stillede Klasser af Befolkningen. Ogsaa i nogle andre Byer i Danmark havde de Hellige ikke alene sikret sig Ejendomme med gode Forsamlingssale, men tillige anskaffet Orgeler og organiseret indøvede Sangkor i nogle af Grenene. Zions Sange, sungne af veløvede Kor, gjorde meget til at bringe Folk til at lytte til Missionærernes Vidnesbyrd. Det kan hænde, at naar en Missionær udhviler sit trætte Legeme, ville disse søde Melodier gjenlyde om Natten i en eller anden Tilhørers Drøm, og Ældsternes Vidnesbyrd ville maaske derved blive Gjenstand for videre Overvejelse hos de Oprigtige af Hjertet. Han havde selv oplevet et Tilfælde, hvor der var hengaaet 12 Aar mellem den første Gang, En hørte Vidnesbyrdet af en Ældste, og indtil han hørte det paany, men Indtrykket af det første Vidne var aldrig udslettet. Han havde haft omtrent 200 Missionærer som Medarbejdere i den skandinaviske Mission, og omtrent 1600 Mennesker havde forenet sig med Kirken som Frugten af disse Brødres flittige Arbejde. Han lignede deres Virksomhed ved en Blomstersamlers — Botaniker — der opsøgte sine Blomster og ofte fandt de sjeldne paa afsides Steder, bag Klipper og Sten, borte fra Alfarvej. Endogsaa kvindelige Missionærer havde udført et stort Missionsarbejde saa langt mod Nord som til Ishavets Kyster, hvor de havde fundet ædle og varmhjertede Mennesker, der elskede Sandheden og frydede sig ved at faa Evangeliet at høre. Søstrene Anna Widtsoe og Petroline Gaarden havde udrettet meget i Evangeliets Tjeneste i det høje Nord.

Ældste J. M. Sjødahl talte paa Svensk og fremsatte paa en meget

udtryksfuld Maade det skjønne Princip — Taalmodighed og Overbærenhed — ved at fremhæve den Maade, hvorpaa Kong David bar baade Haan og Forfølgelse uden at udføre Hævn eller Straf paa en Fjende, da han siden kom til Magten; han overlod Dommen til Gud, som ogsaa tilsidst straffede den Skyldige.

Ældste Andrew Jenson, som nylig var kommen hjem fra en speciel Mission til Europa særlig for at forberede og lede en ny Udgave af „Joseph Smiths Levnetsløb", var den næste Taler. Han sagde, at han havde nydt megen Glæde ved dette Arbejde, og han havde haft Lejlighed til at overvære Indvielsen af Missionshuset i Stockholm, der var det bedste af de tre Missionshuse, som Kirken nu ejer i de nordiske Lande. Da han var færdig med Udgivelsen af „Joseph Smiths Levnetsløb" paa Dansk samt med andet historisk Arbejde, besøgte han enkelte Steder i Jylland. En Forening af Gejstlige og andre Fjender af Mormonismen havde paa den Tid i nogle jydske Byer arrangeret en Række Foredrag imod „Mormonerne" som et Folk, og de fremstillede Forholdene i et saa falsk Lys, som det var dem muligt. Da Taleren havde været tilstede ved de ommeldte Møder, havde han faaet en ypperlig Anledning til at imødegaa disse Angreb og til at fremsætte Evangeliets Principer, som de læres og praktiseres af de Hellige der og i alle andre Lande, hvor Evangeliet er blevet indført. Flere Hundrede Mennesker overværede Møderne, og han haabede, at den Diskussion, der var ført paa disse, vilde have gode Følger. Senere besøgte han Tyskland, Schweiz og England for at samle de seneste historiske Fakta vedrørende Missionen i disse Lande, og siden virkede han med det samme Maal for Øje i New York, Chicago, Nauvoo, Kansas City og Independence i Jackson County, Missouri, og paa alle disse Steder havde han Lejlighed til at mødes med de Hellige og til at bære sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i disse sidste Dage.

Præsident Anthon H. Lund gjorde nogle faa Bemærkninger om den Opposition, der for Tiden gjør sig gjældende i Salt Lake City og enkelte andre Steder i Utah imod Kirkens Præsident og dens Authoriteter i det Hele taget; han sagde, at han vidste, Præsident Smith var en ærlig og oprigtig Mand i alle Henseender, og at alle hans Bestræbelser gik ud paa at fremme dette Folks saavel timelige som aandelige Vel. De Hellige burde ikke tro Alt, hvad der stod i Aviserne, eller hvad de hørte af Folk, der vare uvenligt stemte imod Kirken og dens ledende Mænd, men søge at bevare Guds Aand hos sig istedetfor at give efter for Fristeren og Bagtaleren.

Det skandinaviske Sangkor sluttede Mødet med Afsyngelse af en Salme.

(Bikuben.)

Brev fra Ældste A. L. Skanchy.

Vi have fra Expræsident over den skandinaviske Mission, Biskop A. L. Skanchy, Logan, modtaget Brev, af hvilket vi uddrage nedenstaaende, der formentlig vil interessere „Stjernen"s Læsere:

„Det er nu over tre Maaneder siden, jeg kom hjem til mine Kjære. De modtoge med stor Elskværdighed og Glæde Faderen og Forsørgeren, som kom hjem, sund, rask og lykkelig. Jeg blev ligeledes budt hjertelig Velkommen af mine Venner, hvilket glædede mig meget. Vi have her haft et sjeldent behageligt Vejr, og den hele Vinter har været mild. Folket er meget optaget af at bygge Huse og forbedre deres Hjem, og dette har bevirket, at jeg har haft al min Tid nødig fra Morgen til Aften for at kunne skaffe de forskjellige Slags Materialer til mine Kunder. (Broder Skanchy har nemlig Lager af Tømmer- og Bygningsartikler.) Dog ere mine Tanker stille vandrede tilbage til vor fælles Bolig, Korsgade 11, i Danmarks smukke Hovedstad, og jeg har endog ønsket, at jeg kunde foretage mig en kort Tur til „Langelinie", hvis Skjønhed og Liv for mig er enestaaende. Ja, jeg har mange behagelige Minder fra min sidste Mission, navnlig fra mine værdifulde Bekjendtskaber med saa mange ædle Brødre og Søstre, hvis hele Ønske og Attraa gik ud paa at arbejde sig fremad paa Livets Sti.

Modtag min Tak for den Tid, vi virkede sammen for at fremme Herrens Værk, og bring min hjerteligste Tak til alle vore Søskende i Kjøbenhavn (vi lade den igjennem „Stjernen" gaa videre til andre Steder i Norden); jeg erindrer dem alle, og i mine stille Timer sender jeg mine kjærlighedsfulde Ønsker til dem og beder, at Herren vil skjænke dem sine bedste Velsignelser, og at de alle maa blive trofaste indtil Enden af deres Livs Løbebane . . . og blive lykkelige; thi det er bedre end Guld."

Fra Island. Ældste Loftur Bjarnason skriver den 27 April fra Reykjavik: „Jeg modtager regelmæssigt „Stjernen" og formoder, at det samme er Tilfældet med de andre Brødre, skjøndt jeg har ikke hørt noget bestemt fra nogen af dem. Jeg var meget glad for de Skrifter, som bleve sendte til Missionen. Der er mange Folk her, som næsten hellere vilde læse de danske Skrifter end de islandske.

I Gaar vendte jeg tilbage fra et sex Ugers Besøg i Isafjord, den største By paa den vestlige Kyst af Island. Jeg blev rigtig godt modtaget under mit Ophold der og fik mange Venner.

Guds Værk møder ellers megen Ufordragelighed i dette Land, og dets Fremgang er forholdvis langsom; dog leve vi i det Haab, at det vil blive bedre i Fremtiden.

Min Medarbejder og jeg nyde det bedste Helbred og glæde os i vort Missions-Arbejde.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Torsdag den 15 Juni 1905

En Deling af den skandinaviske Mission.

I de 55 Aar, hvori den skandinaviske Mission har bestaaet, har Virksomheden stadig antaget større Omfang og kræver derfor betydeligt mere Arbejde. Desuden eje vi nu Missionshuse i Hovedstæderne Kjøbenhavn, Aarhus, Christiania og Stockholm. Kirkens Præsidentskab har derfor bestemt, at den skandinaviske Mission skal deles i to Missioner, idet Sverige vil komme til at danne en selvstændig Mission under Navn af: „Den svenske Mission", der tillige vil omfatte Finland og Rusland, medens Danmarks og Norges Konferencer ville fortsætte deres Virksomhed under een Ledelse og beholde det hidtil gjældende Navn: „Den skandinaviske Mission". »Nordstjärnan«s Redaktion og Udgivelse vil herefter ske fra Stockholm, hvor den saavel som andre af Kirkens Bøger og Skrifter i det svenske Sprog ogsaa vil blive trykt.

Al svensk Litteratur, Regnskaber og Forhandlinger henhørende til den svenske Mission bliver umiddelbart overført til Ældste Peter Mattson fra Mt. Pleasant, Utah, der af Kirkens første Præsidentskab er beskikket til at forestaa den ny Mission.

Præsident Mattson ankom til Kjøbenhavn den 13 Juni. Vi hilse ham hjerteligt Velkommen og ønske ham Herrens Bistand, Visdom og Kraft til at styre Missionen.

Al Korrespondance, henhørende til den svenske Mission, bedes herefter adresseret til Svartensgatan 3, Stockholm, og ikke til Korsgade 11, Kjøbenhavn.

Aarhus Forsamlingsbygning.

Præsident C. D. Fjeldsted og Præsident F. M. Christensen have fornylig ved et Besøg i Aarhus ordnet Alt saaledes, at Forsamlingshuset, Borupsgade 12, nu er overgaaet i Kirkens Besiddelse, idet den sidste Panteobligation, som stod i Bygningen, er bleven indløst. Ved denne Indløsning vil Bygningen i Fremtiden staa som tilskjødet Ejendom under direkte Bestyrelse af Kirkens timelige Forvalter eller Depositarius, Præsident Joseph F. Smith. De Hellige i Aarhus og navnlig enkelte af de lokale Brødre have været meget virksomme for at skabe Menigheden i Aarhus dette Missionshus med Forsamlingslokaler og Bopæl og have i det Hele taget stadig virket hen mod det Maal, der nu er naaet.

Forsamlingshuset blev indviet den 12 Marts 1904. Vi lykønske Menigheden i Aarhus til, at den ved Kirkens Bistand allerede nu har opnaaet det ovennævnte Fremskridt. Blandt de Mænd, som oprindelig fremkom med Forslaget, og som fra Begyndelsen ihærdigt virkede for Kjøbet af Huset og Tilvejebringelsen af de nødvendige Midler, var fhv. Konferencepræsident Adam L. Petersen, og han tilligemed flere andre have Ære af deres Arbejde. (Se iøvrigt „Skand. Stjerne" for 1904, S. 110, under Rubriken: „Et nyt Forsamlinghus indvies i Aarhus".)

Ældste H. J. Christiansen

har siden Novbr. 1902 med Dygtighed, Energi og fuld Forstaaelse af sin Opgave forestaaet Kjøbenhavns Gren og siden Marts 1903 præsideret over hele Kjøbenhavns Konference. Efter denne ca. 32 Maaneders Mission er Ældste Christiansen nu af Kirkens stedlige Authoriteter med Ære og Paaskjønnelse afløst fra denne ansvarsfulde Virksomhed med Tilladelse til at rejse til sit Hjem i Zion. Vi lykønske Broder Christiansen med Fuldendelsen af denne hans fjerde Mission, der har frembudt saa mange Vanskeligheder for ham som Præsident over den store Hovedstad. Han kan nu drage hjem med Herrens Velsignelser paa sit Hoved, og en stor Vennekreds vil ved Afskeden medgive ham den hjerteligste Tak og de bedste Ønsker for Fremtiden.

Farvel og Tak!

De er skjønne, Ordets Engle,
og til Kampen altid rede,
derfor bærer ogsaa Sværd de
i en gylden slangesiret Skede.
J. P. Jacobsen.

Efter at jeg i tre og tredive Maaneder har været knyttet til „Skand. Stjerne"s Redaktion og Skriftexpeditionen samt andet Arbejde paa Missionskontoret i Kjøbenhavn, have Kirkens Authoriteter anset det for betimeligt paa tilfredsstillende Maade at løse mig fra dette Arbejde med Tilladelse til at rejse til Zions Land. Jeg har med Glæde udført min litterære Mission, selv om Vanskelighederne for mig navnlig i Begyndelsen vare store, da der kræves fornøden Duelighed i sproglig Henseende, særlig med Hensyn til det engelske Sprog. Ihvorvel jeg er danskfødt og har levet her i Landet i 29 Aar, maa man derfor ikke tro, at det er nogen let Sag at skrive godt Dansk, selv om det, naar det foreligger paa Tryk, kan se nok saa ligefremt ud; thi netop at faa det til at se saaledes ud koster Arbejdet, og heri ligger Kunsten. Det dansk-norske Sprog er i sig selv smukt og vellydende, blødt, indsmigrende og smidigt; men det kræver stor Indsigt, mangeaarig Øvelse og ikke mindst Øre for dets Vellyd at faa det til at fremtræde i en saadan Form, at det kommer til sin Ret, og at dets Ejendommelighed bevares.

Den forstandige Læser vil da kunne forstaa, at jeg heller ikke har været ene derom. Det har været med dette som med saa mange andre vigtige litterære Arbejder, der gaar i Trykken; det har ikke været en enkelt Mands Arbejde. Thi naar Alt kommer til Alt, og naar man kjender den for Offentligheden skjulte Side af Sagen, saa kan det jo som Regel siges, at det gode og store Resultat fremkommer ved Samvirken af forskjellige Kræfter.

Jeg skylder da ogsaa at nævne to Mænd, som uegennyttigt have staaet mig bi, nemlig Faktor Fr. Olsen hos F. E. Bording, der med god dansk Sprogsans har revideret Manuskripterne — hvad han iøvrigt har gjort i en længere Aarrække — og Typograf Carel Hansen, som med stor personlig Interesse har oversat flere Artikler fra „Der Stern", der udgives af vor Mission i Tyskland. Jeg skylder disse Mænd saavel som dem, der indførte og beskikkede mig til Arbejdet, min bedste Tak, og naturligvis ikke at forglemme enhver af de Hellige og Andre, som rakte mig en Vennehaand og stod mig bi med nødvendige Midler, saa at min Mission kunde tilendebringes op til Dato.

Jeg overlader nu Læseren at bedømme Resultatet i Indhold og Form. Min Eftertræder, Ældste F. Christenson, som to Gange før har været knyttet til „Stjernen"s Redaktion, vil sikkert søge at gjøre dens Indhold endnu interessantere.

Det var et intelligent og inspireret Motto, Apostel Erastus Snow skrev paa det første Numer af „Stjernen"s Titel: „Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede", et Motto, som vi vedblivende have beholdt, da det er saa godt og saa fuldkomment passer til Bladet. Redaktionen har ogsaa søgt at holde sig det efterretteligt. Vi have arbejdet med dette for Øje for at kunne være forenede med Gud og hans Riges Hellige, som fra Evighed i sig have forenet disse Principer og Karaktertræk for al Fremadskriden og Ophøjelse.

Eders Ven og Broder

MORTEN ANDREAS CARL NICOLAYSON.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Zion ankom til Kjøbenhavn den 7 Juni og kaldedes til at arbejde i den skandinaviske Missions respektive Konferencer som følger.

Ældste Frederick Christenson fra Fairview er beskikket hjemmefra til at virke paa Missionskontoret og overtage Pladsen som Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne" efter Ældste Morten A. C. Nicolayson.

Carl J. Larsen fra Salt Lake City er beskikket til at virke i Kjøbenhavn; Jared Nordgran fra Monroe, Utah, i Göteborg; Christian P. Christensen fra Spring City, Utah, i Bergen; Samuel Petersen fra Kanesville, Utah, i Trondhjem; Alvin J. Jacobsen fra Moroni, Utah, i Aarhus; Martinius Nielsen fra Centerfield, Utah, i Trondhjem; John

Ericksen fra Fish Haven, Idaho, i Trondhjem; Gustaf H. Johnson fra Idaho Falls, Idaho, i Göteborg; Bennie Ravsten fra Clarkston, Utah, i Skaane; Fritz M. Jensen fra Salt Lake City i Trondhjem.

Vi hilse disse Brødre med et hjerteligt Velkommen til Skandinavien og ønske, at Herrens Velsignelse maa følge dem i Udspredelsen af Sandhedens Lys blandt vore Medmennesker.

Afløsning og Hjemrejse. Følgende Ældster ere efter et godt udført Missionsarbejde hæderligt afløste med Tilladelse til at rejse tilbage til deres Hjem i Zion. De afgik fra Liverpool den 9 Juni.

Hyrum E. Sandberg fra Skaane til Salt Lake City; Charles J. Erickson fra Stockholm til Salt Lake City; Svante J. Koevén fra Stockholm til Montpelier, Idaho; Niels R. Petersen fra Göteborg til Oakley, Idaho; Joseph Fagergren fra Göteborg til Salt Lake City. Andrew Johnson fra Göteborg til Heber City.

De havde alle ydet en dyrebar Tjeneste og kunde drage hjem, fulgte af Herrens Velsignelser.

Foraarskonferencerne i Norge.

Christiania.

Vi bringe her det supplerende Tillæg til Christiania Konferencerapport i „Stjernen" Nr. 10:

Præstedømsmøder afholdtes Mandag den 24 April om Form. Kl. 10 og om Eftm. Kl. 2. Alle Ældsterne vare nærværende. De afgave deres Halvaarsrapporter og udtrykte deres Tilfredshed med Beskikkelsen til deres paagjældende Missionspladser; de følte sig opmuntrede under Konferencen og ønskede at gaa tilbage til Grenene med den Beslutning at fremskynde Herrens Værk. Den samlede Rapport for hele Konferencen viste, at 15,496 Skrifter og 7,211 Bøger vare omsatte; 19,646 Fremmedes Huse besøgte med første Skrift, 708 efter første Indbydelse og 1,086 efter anden Indbydelse; 6,489 evangeliske Samtaler holdte; 484 almindelige Møder, 253 Søndagsskolemøder, 107 Møder af Ungdomsforeningerne, 33 Præstedømsmøder og 142 Møder af de Kvindelige Hjælpeforeninger vare afholdte. 50 vare døbte og 21 Børn velsignede.

Præsidenterne Fjeldsted og J. M. Christensen samt Konferencepræsident Gilbert Torgersen talede derefter til de forsamlede Ældster og fremhævede bl. a. i deres Bemærkninger, at Satans Herredømme var snart forbi; derfor anstrengte han sig for at drage Menneskenes Sjæle ind paa hans Veje. Det var derfor nødvendigt for os som Herrens Tjenere stadig at vaage og bede og arbejde af al vor Magt for at dæmme op for Fordærvelsens brede Strøm og lede Menneskene ind paa Livets Sti. De opmuntrede endvidere Missionærerne til at udsprede Joseph Smiths Levnetsløb i det størst mulige Antal Expl.

Missionærerne bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Christiania: Gilbert Torgersen (Konferencepræsident), Lars K. Larsen (Forstander), Olaf E. Jørgensen (Konferencesekretær), Anna C. Widtsoe, Petroline J. Gaarden. Adresse: Osterhaugsgade 27.

Drammen: J. Nephi Hansen (Forst.) og Gustav A. Johansen. Adr.: Thornegade 13, Drammen.

Frederikshald: Jens Carlson (Forst.) og Hyrum P. Røkleby. Adr.: Strands Gaard, Frederikshald.

Frederiksstad: James Ericksen (Forst.) og Rudolf J. Stockseth, Adr.: Appenesgade 15, Frederiksstad.

Røken: Ole Andersen (Forst.) og Hans Knudsen. Adr.: Johan Isacksen, Baadstø pr. Røken.

Eidsvold: Joseph G. Nielsen (Forst.) og Chris N. Rasmussen. Adr.: Vagtmester Hansens Gaard, Bryggerilund, Hamar.

Arendal: George A. Jørgensen (Forst.) og James P. Nielsen. Adr.: Kolbjørns Vig 152, Arendal.

Tønsberg: Peter W. Knudsen (Forst.) og David N. Sørensen. Adr.: Graabrødregade 158, Tønsberg.

Larvik: George Petersen (Forst.), Hans M. Gabrielsen og Jens M. Hendriksen. Adr.: Helgesensgade 5, Larvik.

Moss: Anton J. Sørensen (Forst.) og Herman F. Thorup. Adr.: Wulfsbergsgade 12, Moss.

Mandal: Owen W. Halvorsen (Forst.) og Andrew M. Nelsen. Adr.: Mandal.

Trondhjem.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Trondjem afholdtes den 6, 7 og 8 Maj, Gamle Kongevej 6. Missionspræsident C. D. Fjeldsted og hans Efterfølger, Ældste J. M. Christensen, Konferencepræsident Niels Evensen samt de tolv Missionærer, som virke i Konferencens Grene, vare tilstede.

Det første Møde tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8 under Ledelse af Ældste Niels Evensen, som bød de Tilstedeværende hjertelig Velkommen. Følgende Missionærer afgave Rapporter om deres Mission siden sidste Konference: Louis Keller fra Røros; Ephraim Peterson fra Christianssund; Claudie D. Michaelsen fra Mosjøen; Soren C. B. Sørensen fra Bodö; Hans B. Nielsen fra Harstad og Parley P. Petersen fra Tromsö. Virksomheden i Grenene lovede godt for Fremtiden. Til Afvexling blev Salmen Nr. 125 afsunget, hvorefter flere af Missionærerne bare Vidnesbyrd om Evangeliets første Principer, og Præsident J. M. Christensen talede om Joseph Smiths guddommelige Mission.

Søndag Form. Kl. 10 afholdt Søndagsskolen Examen. Børnene besvarede særdeles tilfredsstillende Spørgsmaal om Tro, Omvendelse og Daab.

Søndag Efterm. Kl. 4 aabnedes det andet almindelige Møde i Arbejderforeningens lille Sal. Efter nogle indledende Bemærkninger af Præsident Niels Evensen bleve Kirkens almindelige og stedlige Embedsmænd foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bøn. Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste Niels W. Knudsen talede om Daabens Betydning og raadede indtrængende de tilstedeværende Fremmede til at undersøge de Sidste-Dages Helliges Budskab. Præsident J. M. Christensen fremsatte Beviser for Mormons Bogs Guddommelighed og omtalte Nødvendigheden af Aabenbaring. Præsident Niels Evensen talede om vore første Forældres Fald og Forsoningen for dets Følger ved Jesus Kristus, saaledes at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved at adlyde hans Evangelium.

Mødet Søndag Aften Kl. 8 var meget godt besøgt. Præsident J. M. Christensen talede om det andet Princip i Evangeliet: Omvendelse og viste fra Historien, at naar Gud havde advaret Menneskene, og de ikke omvendte sig, vare Følgerne forfærdelige; han nævnede som Exempel Antedeluvianernes og Jødernes Haardnakkethed og den derpaa følgende Straffedom. Koret sang til Afvexling en Anthem. Præsident C. D. Fjeldsted talede om Guds Rige og dets Regjeringsprinciper. Til Slutning blev Salmen „O, min Fader, du, som troner" afsunget.

Mandag Form. Kl. 10 og Efterm. Kl. 3 afholdtes Præstedømsmøder. Missionærerne afgave en fuldstændig Rapport om deres Virksomhed. Den samlede Beretning fra Trondhjems Konference viste, at 7,955 Skrifter og 3,391 Bøger vare omsatte; 5,318 Fremmedes Huse besøgte; 3,374 evangeliske Samtaler holdte; 386 Møder vare afholdte; 18 vare døbte. Konferencepræsident Niels Evensen udtalte sin Tilfredshed med Missionærernes Arbejde. Præsident J. M. Christensen og Præsident C. D. Fjeldsted fremsatte deres Erfaringer i Missionslivet og talede om den Opførsel, der altid burde karakterisere en Herrens Tjener.

Missionærerne beskikkedes under Konferencen til at virke i følgende Grene:

Trondhjem: Niels Evensen (Konferencepræsident og Grensforstander), Lars L. Olsen jun., og Hans B. Nielsen. Adresse: Rosenborggade 20.

Christianssund: Ephraim Petersen (Forst.) og David F. Frederiksen. Adr.: Christianssund N.

Røros: Louis Keller (Forst.) og Niels W. Knudsen. Adr.: Røros.

Mosjøen: Claudie D. Michaelsen (Forst.). Adr.: Mosjøen, Nordland.

Bodø: Oscar Anderson (Forst.) og Wilford Olsen. Adr.: Bodø.

Harstad: Soren C. B. Sorensen (Forst.) og Nicolai Jørgensen. Adr.: Harstad, Nordland.

Tromsø: Parley P. Petersen (Forst.). Adr.: Tromsø.

Vardø: Ole H. Olsen (Forst.) og James C. Jensen. Adr.: Vardø.

Kampen mod Tuberkulosen.

(Fortsat fra Side 128.)

Den antituberkuløse Opdragelse maa regne med mere end Opspyttet og i Stedet sætte Udtømmelserne gjennem Munden som Gjenstanden for forebyggende Forholdsregler. Efter hvad der er udviklet i det Foregaaende, er det de finest sønderdelte Smaadele, ofte enkelte eller ganske faa Baciller, der udslynges med Hosten, muligvis ogsaa ved Talen, der inficerer Luften omkring de Tuberkuløse og under visse Omstændigheder, nemlig den svagt bevægede Luft inden 4 Vægge, kan indaandes af Personer i Nærheden af den Syge og danne Spiren til et nyt Arnested af Sygdommen.

At forebygge denne begrændsede og sparsomme Luftinfektion er Lungetuberkulosens Forebyggelse.

Det er allerede nævnt, at det i de Syges egen Interesse anbefales dem at undertrykke Hosten saa vidt som muligt. Den antituberkuløse Undervisning og Opdragelse skal gaa ud paa at oplære Alle og Enhver til at opfange og fæstne alle de Smaadele, der udslynges af

Munden med Hosten. Der er ingen Tvivl om, at de friske, vaade Tuberkelbaciller ligesom de uskyldige Bakterier (Prodigiosus), der er experimenteret med i stor Maalestok, hæfte fast ved den første faste Gjenstand, de støde imod, og hænge saa fast ved denne, at de ikke løsnes ved nogen Luftbevægelse, men kun ved mekaniske Indgreb. Der skal altsaa holdes Noget for Munden under Hosten, en Haand eller et Lommetørklæde; den hostende skal vende sig bort fra de Tilstedeværende, hvis Hosten er heftig, og ty hen i en Krog af Stuen eller søge Enrum som under andre Udtømmelser . . .

Det var vistnok praktisk at faa indført japansk Papir til Mundskjærm og Lommetørklæder, det er næsten som Tøj at føle paa, ret stærkt og efter tyske Angivelser saa billigt, at det vilde være et økonomisk Fremskridt at afløse de nu brugelige Lommetørklæder med japanske Papirstykker.

De her nævnte Forholdsregler skal tilegnes og indføres i Barndommen. Naar jeg kalder dem et Led i den offentlige Hygiejne, mener jeg dermed, at Skolegangen, der jo er en offentlig Pligt, skal benyttes til at indøve og forklare Sagen for Børnene. Voxne Personer ere ikke meget egnede til at begynde paa en saadan ny Lærdom; de tage det let fornærmeligt op, at „deres Mund ikke skulde være ren“. „De have aldrig hørt saadant før“, eller „de vide bestemt, at de ikke fejle noget“ ere nærliggende Indvendinger. En ny Lærdom fordrer en ny Slægt; det er i det opvoxende Slægtled, at Tuberkulosens Forebyggelse skal grundlægges for at vise sine Virkninger i det følgende.

Forholdsregler mod Udsprøjtning gjennem Munden skulle tages af Alle og Enhver, der lider af Hoste, og deres Udøvelse skal ikke være et Bevis paa Brystsyge. Der er jo i Virkeligheden ingen Tvivl om, at mange andre Sygdomme spredes paa samme Maade som Tuberkulosen med Mundudtømmelserne, nemlig bakterielle Sygdomme i Lunger, Bronchier, Halsorganer, Mund og Tænder.

Den nulevende intelligente Verden staar ikke helt fremmed for Forebyggelsesmidler som de her nævnte, de dikteres jo tildels af æsthetiske Hensyn. Naar saaledes en Person ved et Middagsbord faar en Krumme forkert i Halsen, sidder han ikke og hoster over Bordet, men holder strax Servietten for Munden eller rejser sig og gaar tilside, til Hosten er overstaaet.

Overfor det hostende Publikum mener jeg, at man i Øjeblikket kunde gaa saa vidt, at der til Forbudet mod at spytte paa Gulvet i Sporvogne, Jernbanekupeer og lignende Steder føjedes en Advarsel mod at hoste ud i Luften uden at holde noget for Munden, i det mindste naar flere ere tilstede.

Regler for Forebyggelse af Smittekims Spreden ved Tale er det ikke muligt at fastsætte paa Grundlag af Experimenter med Tuberkelbaciller, da saadanne saa vidt mig bekjendt ikke foreligge endnu. Man kan efter bedste Skjøn sige, at Munden skal holdes ren ved Udskylninger Morgen og Aften eller oftere. Personer med Hoste kunne vanskeligt holde Munden fri for Kim fra Lungerne; det viser sig jo, at

Tuberkelbaciller ofte klæbe ved Mundepitelceller.* Det maa antages for en god Regel, at Alt, hvad der kommer op i Munden, hurtigt spyttes ud, navnlig ikke tygges. Hostende Personer bør uden Tvivl skylle Munden efter hvert Maaltid eller oftere. Saavidt de bruge Skjærm for Hostens Skyld, er Udsprøjtning ved Talen jo samtidig forebygget. Hos Tuberkuløse, der ikke hoste, men fremføre Lungeafsondringen ved Oprømning, er hurtig Udspytning og Mundtoilette Morgen og Aften antagelig tilstrækkeligt.

Den offentlige Sygdomsforebyggelse kan endnu gribe ind paa et vigtigt Punkt, nemlig ved at forhindre Overbefolkning af Boliger.

At en sparsom Luftinfektion bliver mere virksom i et snævert begrændset Rum end i et stort Rum under iøvrigt lige Forhold er paa Forhaand sandsynligt ... Infektionsfaren i de smaa Rum gjælder alene de fugtige i fint fordelt Tilstand udsprøjtede Kim. Det indtørrede og pulveriserede Opspyt kommer som ovenfor anført ikke til Ophvirvling eller formaar i alt Fald ikke at give Infektion i et af dyriske Uddunstninger opfyldt Rum ...

Det er ikke min Hensigt at optage til Drøftelse alle de Punkter, hvor hygiejniske Forholdsregler kunde paakræves; kun tillader jeg mig enkelte Antydninger.

Hvis vi havde Kjendskab til industrielle Arbejderes Sundhedstilstand med Hensyn til Tuberkulose, burde de placeres saaledes i Arbejdslokalerne, at Naboskabet mellem sunde og tuberkuløse ikke blev for nært. Mere farligt end fælles Arbejdsplads er antageligt fælles Sovekammer, især naar Pladsen er knap. Jeg kjender et Exempel paa, at et ungt Menneske, som gik paa Højskole, efter al Sandsynlighed paadrog sig Tuberkulose der ved at dele Soveværelse med en Brystsyg.

Et særligt farligt Tidspunkt er Morgenstunden, naar der staas op, og den ejendommelige Morgenhoste indfinder sig. Det er jo netop Morgenopspyttet, Lægen udbeder sig til Undersøgelse fra Patienter, der angive ellers ikke at hoste, og i hvilket Tuberkelbaciller saa hyppigt paavises hos tilsyneladende raske Personer ...

Endvidere er der uden Tvivl virkelig Tuberkuløse, som ikke udsætte Nogen for Smitte, enten fordi deres Hoste ikke medfører nogen Udsprøjtning, eller fordi deres hele Levevis ikke medfører nært Samliv med dem, de leve under Tag med.

I fri Luft bliver der vanskeligt Anledning til Smitteoverførelser. Selv i stille Vejr er Luftbevægelsen saa stærk, at udsprøjtede Draaber strax spredes i det uendelige Rum, hvor de hurtigt gaa tilgrunde. . .

En kort Slutningsbetragtning over det her udviklede paatrænger sig. Er det i Virkeligheden saa sørgeligt, at Tyngdepunktet for Tuberkulosens forebyggende Behandling flyttes over paa de Tuberkuløses Hosten og Udsprøjtning af Smitstof istedetfor paa Opsamling af Opspyttet? Ja, hvis det kun var de „Svindsottiges" rigelige Udtømmelser, der skulde skaffes bort, hvad der sikrest kunde ske ved, at det Offentlige forsørgede alle Svindsottige, til Sygdommen blev udryddet, saa var det rigtignok trist at maatte opgive Støvtheorien. Paa Videnskabens nuværende Stand-

* Epitel er den fine Overhud paa Slimhinderne.

punkt maa Støvtheoretikerne tage mange flere Tuberkuløse med i Betragning som Smittegivere end de Svindsottige. De maa fremkalde en Støvskræk, der kan faa utaalelige Følger, som naar man i visse amerikanske Byer straffer Folk for at spytte paa Gaden. Hvis Enhver, der har en Smule Tuberkulose, kunde sætte sine Medborgeres Sundhed i Fare ved at spytte lidt udenfor en Spyttebakke eller paa Steder, hvor mange færdes, var det ikke muligt at gjennemføre forebyggende Forholdsregler. Ingen kunde i saa Fald ane Faren eller vogte sig. Sygdoms-Forebyggelsen efter Smittetheorien har det hadefulde ved sig, at den lærer at frygte Personer. Denne Frygt er nu i Virkeligheden mindre byrdefuld, end det ser ud til, thi de, der skulde leve i Rædsel for Smitte, Børnene og de Unge, der lige træde ud i Livet, kjende ikke til Smittefrygt. De Ældre skulde lade sig tuberkulinprøve, inden de indlade sig paa Bekymringer for deres Helbred fra denne Kant, og hvis de befindes sunde, kunne de betænke, at Dødeligheden er meget begrændset og Tiden for de farligste Komplikationer overstaaet i deres Alder. Nogen voldsom og pludselig Indførelse af Forholdsregler mod hostende og harkende er slet ikke paa sin Plads. Noget hurtigt Resultat kan der ikke være Tale om, da en Slægt maa opdrages med antituberkuløse Ideer og Vaner fra Barndommen, før den kan ventes at være ufarlig for sine Efterfølgere. Vi, der nu leve, maa nøjes med at være Vejledere og Exempler for de Unge, for at de en Gang kunne se Frugterne paa en følgende Slægt.

En saadan Arbejden for kommende Slægter uden egen Fordel for Øje er netop svarende til Tidens aandelige Bevægelser; Litteraturen har i en Aarrække skildret Samfundets og Individets Brøst; nu længes man efter en Gang at faa noget andet at se, hvorfor der danner sig Selskaber for Bekæmpelse af Alkoholisme, Kjønssygdomme, Tuberkulose, Kræft o. a. En saa ældgammel Sygdom som Tuberkulose kan ikke tænkes forebygget uden delvis nye Livsvaner, og det forekommer mig fuldtud forsvarligt og betimeligt at arbejde for saadannes Indførelse.

At lægge Hænderne i Skjødet, til der en Gang opfindes en Vakcine mod Tuberkulose vilde være at opgive den indvarslede Kamp og udsætte Alt til en ubestemt Fremtid. Sanatorierne kunne for Tiden næppe fastslaa deres Virkefelt nøjagtigt eller give Løfter om Sygdommens Indskrænkning i Fremtiden; de have som alle andre Hospitaler til Opgave at helbrede, men da de ikke kurere Sygdommen fra dens første Begyndelse, kunne de ikke have Ansvar for dens videre Forplantelse.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Christian D. Fjeldsted, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).